

Kuuromykkäin Lehti.

N:o 10.

Lokakuu 1903.

10:s vuos.

Tilauksbinta:
1 mk. 50 p. vuodelta.

Toimittajat:
Aaro Iivari Savolainen. K. Reponen.
vastaava.

Muistelmia matkalta.

(Jatk. 9 numer.)

Sieltä teimme matkan *Pilatusvuorelle*. Sinne voi mennä kävellen jos tahtoo ja pääsee sinne vau-
nullakin. Se on yli 2,000 metriä korkea. Me me-
nimme ylös junalla. Tie vuorelle on yli 4,000 mete-
rin pitkä. Rata kulkee jyrkkää rinnettä ylös, yli sy-
vien rotkojen, läpi monen tunnelin. Tie oli niin jyrk-
kä, että päätä huimasi alas katsoessa. Mutta näkö-
ala oli sanomattoman ihana.

Laivalla menimme kauniin Vierwaldstetter jär-
ven poikki ja sitten kulimme jalkasin toista kymmentä
kilometriä. En osaa sanoilla kertoa miten kaunista
siellä oli. Tie luikerteli järven ja korkeiden kallioi-
den välillä. Välistä oli tie kallion sisällä. Nuo ikui-
set vuoret olivat osaksi metsäiset, osaksi paljaat.

Nukuimme yön eräässä *Sisikon* nimisessä Sveit-
siläisessä kylässä. Ylhäällä vuorten huipuilla oli lunta.
Olin lukenut lumipeitteisistä vuorista ja nyt näin ne.

Kyllä ne olivat kauniit nousevan auringon niitä valaistessa!

Tultuamme *Flyelen* nimiseen kylään, nousimme junaan, joka vei meidät S:t Gotthardvuoristoon. Juna kulki ylemmäksi ja ylemmäksi, ei suoraan, mutta kierrellen. Se kulki toista tuhatta metriä pitkissä tunneleissa, tullen tunnelista, se porhalti suuren joen yli vahvaa rautasiltaa myöten. Taas se meni tunneliin, taas sillan yli ja niin se kierteli siksi kun olimme 1,100 metrin korkealla *Göschen* nimisessä kylässä.

Siinä alkoi Euroopan pisin tunneli, *S:t Gotthardin tunneli*, joka on 15 kilometeriä pitkä! Siinä tunnelissa kulimme 20 minuuttia. Se oli pitkä aika. Lamput paloivat vaunuissa, sillä tunnelissa on pimeä. Akkunat pantiin kiinni, ettei kivihiiilen savu päässyt vaunuun.

Tämän suuren tunnelin aavaaminen oli vaikea ja vaarallinen. Se aloitettiin v. 1872 ja päättyi v. 1880. Kyllä se maksoikin, ennenkun nuo suuret vuoret olivat puhkaistut, maksoi vaivaa ja rahaa! Rahaa tarvittiin 60 miljoonaa frangia (Suomen markkoja 60 miljoonaa). Dynamiittiä tarvittiin toista miljoonaa kiloa.

Vasta v. 1882 avattiin tunneli liikkeelle. Nyt on mukava kulkea Airolost Göscheniin, kun pääsee 20 minutissa. Ennenkun kulettiin vuorten ylitse hevosella, viivytettiin 5 tai 6 tuntia.

Käytyämme tunnelin toisella puolella, palasimme Göscheniin. Siitä lähdimme kulkemaan jalkasin vuorille. Kolmatta päivää kulimme siellä. Menimme laaksoista vuorille, vuorilta laaksoihin. Nousimme 2436 meteria korkealle *Fürka* vuorelle. Siellä oli

paljon lunta. Ei siellä kasvanut puita eikä pensaita. Tien vieressä oli lunta, nietoksia. Näimme suuren jäävirran, *Rhonen gletscherin*. Kahden korkean kalion välissä se oli tuo vahva sulamaton jää.

Siellä aina aamuisin paleli käsiä, kun oli kylmä. Siellä oli hyvin kolkkoa. Ei kuulunut linnun laulua siellä. Vuoripurot lorisivat ja kosket kohisivat. Kaksi yötä vietimme vuoristossa.

Tultuamme alemmaksi lumivuorilta oli kauniita metsiä, viljavia laaksoja ja isoja kyliä.

Sveitsi kun on vuorista maata, kansa ei voi harjoittaa maanviljelystä, mutta se hoitaa karjaa. Kauniita lehmii oli siellä. Ne ajettiin ylös vuoristoon kesäksi, sillä siellä on runsaasti ruokaa. Syksyn tultua laskeutuvat lehmät paimenineen alas laaksoihin.

Kyllä Sveitsissä oli kaunista, mutta kaunista on Suomessakin! Tunsin olevani vieras ja muukalainen siellä, mutta täällä olen kotonani.

Loppumatkan tuolla vuoristossa ajoimme vaunuilla, sillä olimme hyvin uupuneet kiivetessämme jyrkkiä rinteitä ylös ja alas.

Paljon matkustavaisia oli Sveitsissä ja sen vuorilla. Monet asuivat siellä viikkokausia, mutta meillä oli kiire kotiin.

Paluumatkalla kulimme osan matkasta laivalla, osan junalla. Kaunista *Rhein* virtaa myöten kulimme aina *Mainz* nimisestä kaupungista *Kölniin* asti. Virran molemmilla puolilla oli kauniita viinimäkiä ja vanhojen linnojen raunioita.

Junalla tultiin Kölnistä *Hamburgiin*, joka on suuri kaupunki ja vanha se on. Ajoimme raitiovaunuissa ympäri kaupungin. Kävimme eläintarhassa ja siellä

meitä huvitti viisas elefanti. Se kun sai rahaa, niin se meni heti vehnäsen oston. Annoimme sille pienen pennin. Se kätki sen pitkään kärsäänsä ja meni heti kutsumaan vahtia. Se antoi rahan miehelle ja mies antoi sille palasen valkoista leipää.

Kävimme eräässä puistossa, jossa on nähtävänä kaikenlaisia muiden maiden kasveja ja merikasveja. Näimme siellä kummallisen, kauniin, Viktoria regiä nimisen kasvin, jonka lehdelle voipi panna pienen lapsen istumaan! —

Hamburgista tulimme junalla Lyybekkiin ja sieltä laivalla Suomeen.

Näin päättyi matkamme. Paljon näimme ihannutta noissa vieraisissa maissa. *Jumala* on hyvä kaikille kansoille. Me ihmiset olisimme onnelliset jos antaisimme *Jumalan* tehdä meitä hyväksi. Ei kaunis ja rikas maa tee ihmistä onnelliseksi. Ei raha eikä hovit tuo onnea tullessaan. Jollei syntinen sydän muutu on ihminen onneton maailmassa. Ihminen ei voi itse muuttaa sydäntään, vaan *Jumala* voipi sen tehdä. Jos olemme *Jumalan* ystäviä, on meidän hyvä olla. Silloin emme riitele, emme kadehti toisiamme. Silloin rakastamme toisiamme ja missä rakkaus on, siellä on onni.

Jeesus tuli sitävarten maailmaan, että Hän meidän syntimme ottaisi pois, puhdistaisi sydämemme, opettaisi rakastamaan oikealla tavalla. Jos Hän saa tulla sydämeemme olemme onnelliset, joko sitten asumme alppien harjanteilla, tuossa iki-ihanassa Sveitsissä tai Suomemme kaukaisimmilla saloilla. Ilman *Jumalaa* ei ole tosi onnea, eikä elämää. Etsikäämme ennen kaikkea *Häntä*.

VILHELMINA A.

Pietarissa 17/8 05.

Ensimmäinen kuuromykkäinkoulu Kiinassa.

Tässä lehdessä olen jo ennen kertonut k. m. koulusta Kiinassa. Nyt kerron kuinka se koulu perustettiin.

Lähes 50 vuotta on kulunut siitä, kun muutamia lähetyssaarnaajia lähti Ameriikasta Kiinaan. Se oli vuonna 1857. Heidän joukossaan oli yksi jumaluusopin tohtori, Kaarlo Mills rouvineen.

He tulivat Kiinaan ja asuivat Tong Tsheo nimisessä. Heille syntyi pieni poika, joka sitten tuli kuuromykäksi. Tohtori opetti pienen poikansa kirjottamaan. Sitten kuoli rouva Mills. Isä ei voinut nyt yksin hoitaa lapsiaan, vaan matkusti v. 1879 Ameriikkaan ja vei lapsensa kuuromykkäin kouluun Roshchesterissä.

Tässä koulussa oli hyvin rakastettava opettajatar, neiti Annie Thompson. Hänen pieni veljensä oli sairauden kautta tullut kuuroksi. Tämä teki Annie neidin kuurojen ystäväksi.

Nyt kun tuo pieni kuuropoika tuli kaukaisesta Kiinasta, niin monet rupesivat ajattelemaan Kiinassa olevia kuuromykykiä. Kaupungissa oli lähetykseura joka lupasi antaa varoja, jos tohtori Mills ottaisi hoitaakseen ja opettaakseen muutamia lapsia Kiinassa. Hän lupasi.

Tohtori Mills tuli neiti Thompsonin hyväksi ystäväksi ja 1886 menivät he avioliittoon.

Kun rouva Mills sitten tuli Kiinaan, olivat kuuromykät hänelle rakkaat. Hän alkoi kohta etsiä heitä ja opettaa. Tohtori antoi omista huoneistaan huoneen, joka tehtiin kouluksi. Oppilaita oli ensin kaksi ja kohta oli 11.

Rouva Mills alkoi opettaa nuorta Lii nimistä ja kasvattaa hänestä itselleen apulaista.

V. 1895 kuoli tohtori. Hänellä oli silloin sairaala, lyseo, tyttö- ja poikakoulu sekä kuuromyökkäinkoulu hoidettavana.

Nyt ei ollut rouva Mills'illä erityisiä varoja k.-m. koulun hyväksi. Lähetysseuran lähettämiä varoja hän ei voinut siihen käyttää. Häntä neuvottiin lopettamaan se työ, mutta hän ei voinut hylätä lapsukaisia. Jollei hän auttanut heitä, niin kukas auttoi? Ei, hän ei voinut jättää pieniä kuuromykkiä!

Jumala aina auttaa niin ihmeellisesti ja niin nytkin tuli apu. Koulunjohtaja Rotshesterissa ehdotteli että rouva Mills ottaisi virkavapautta vuoden ajaksi ja hän lupasi toimittaa hänelle varoja koulua varten.

Rouva Mills teki niin ja hän tuli näkemään tämän koulun tarpeellisuuden. Hän aikoi ostaa koulu- paikan Tong Tsheossa, mutta tarkemmin mietittyään hän huomasi suuremman kaupungin paremmaksi ja muutti v. 1897 Tshifu (Chefoo) nimiseen rantakaupunkiin. Ensimmäin työskenneltiin vuokrahuoneissa. Hänellä oli silloin kaksi apulaista.

Rahat olivat vähissä. Näytti kaikki niin pimeältä, mutta rouva Mills luotti Jumalaan, eikä tullut häpiään. V. 1899 sai hän ostaneeksi kauniilla paikalla olevan kartanon, johon koulu muutettiin. Erään Kiinalaisen pankin johtajat auttoivat häntä. Viime vuotena oli koulussa 17 oppilasta.

Tämmöinen on nyt kertomus ensimmäisen k. m. koulun synnystä Kiinassa, jossa on 400 tuhatta kuuromykkiä.

Oi jospa Jumala herättäisi monta miestä ja naista jotka uhraisivat elämänsä kuuromykkien hyväksi pakanamaissa.

Tuo pieni koulu tuolla pimiässä Kiinassa on kuin pienen pieni siemen, joka kerran on kasvava suureksi puuksi. Se on kuin ensimmäinen pieni säde, joka valaisee kuuromykkien maailmaa, Jumala on sen siunaavaa.

Rouva Mills'illä on monta vaikeutta voitettavana.

Lapset ovat köyhiä. Hänen pitää antaa heille vaatteet ja ruoka.

Koulunopettaja Sen on valokuvaaja ja pojat auttavat häntä. Kolme heistä on niin kätevää, että he jo voisivat elättää itsensä ollen apulaisena valokuvaajan työhuoneessa. Valokuvat tuottavat tuloja koululle ja tekevät sen tunnetuksi. Pojat tietävät rahoja käytettävän heidän hyväkseen ja ovat senvuoksi iloisia ja ahkeria. Opettajakin tekee tämän ylimääräisen työn palkatta.

Täten pojat oppivat valokuvaajiksi ja suuriksi tultuaan voivat sillä hankkia leipänsä.

Pojat oppivat tekemään eli punomaan pienellä koneella hivusnauhoja, joita kaikki miehet käyttävät palmikoissaan. Se vaatii vähän varoja eikä ole vaikeaa.

Puusepän työhön poikia aiotaan myös opastaa.

Immetellä täytyy rouva Mills'in rohkeutta. Hän erkanä rikkaan lähetysseuran palveluksesta sentähden kun rakasti kuuromykkiä. Hän jäi yksin, luottaen Jumalaan — ja Jumala ei ole häntä hylännyt. Hän kirjottaa:

»Minulta ei ole koskaan puuttunut välttämättömmimpiä tarpeita kuukausimaksujen suorittamiseen ja välistä on ollut enemmänkin kuin se, mitä olen tarvinnut. On kyllä ollut aikoja jolloin on varat olleet lopussa. Viime vuoden lopulla oli semmoinen aika ja minä ajattelin: jokohan minun pitää sanoa kokille, että minulla ei ole rahaa, millä ostaa ruokaa pojille! Mutta milloin niin ajattelen, silloin aina saan hävetä, sillä joku aina tulee tuoden tai lähettää lahjan.

Mutta apulaisia tarvitaan tässä koulussa, ulkomaalaisia, jotka sitten kasvattavat Kiinalaiset apulaiset.

Rahaa myös tarvitaan, sillä tarvitaan rakentaa useampia huoneita poikia varten ja erityinen osasto tytöille. Kiinassa on paljon enemmän k. m. poikia kuin tyttöjä, sillä paljon tyttölapsia tapetaan pienenä.

3 puntaa (75 mk.) maksaa yhden oppilaan ylös-

pito vuodessa. Kyllä Suomessakin on monta rikasta, joka voisi jonkun pienen Kiinalaisen k. m. kasvattaa tuossa koulussa!

Kuuromykkäkouluja on Aasiassa 18, Afriikassa 13, Etelä-Ameriikassa 7, Pohjois-Ameriikassa 135 ja Euroopassa 450.

(Jos näitä rivejä sattuisi lukemaan joku, joka haluaisi auttaa rouva Millsiä hänen työssään raha-avulla, on käännättävä Belfastin K. M.-Lähetysseuran sihteerin *Mrs W. E. Harris*'in puoleen. Hänen osoitteensa on: *109 Itzroy Avenue, Belfast.*

WILHELMINA A.

Kuuro ja mykkä kissa.

Filadelfian postitoimistossa Ameriikassa on 25 kissa-apulaista. Ne ovat hyvin tarpeellisia, sillä jolle olisi näitä uskollisia ja ahkeria auttajia, niin rotat ja hiiret nakertaisivat kirjeet ja arvopaperit.

Postimestari on erinomaisen tyytyväinen apulaisiinsa ja sanotaan näiden mirrien tappavan vuodessa tuhansia pahantekijöitä. Päällikkö pitää kissoista huolen. Niillä on lämmin asunto ja saavat kerran päivässä hyvän aterian. Toimiston menojen luettelossa on 60 dollaria (300 mk.) kissain ruuasta. Siis viisi dollaria kuukaudessa kuuluu tämän kissapataljoonan ylläpitämiseen.

Mies menee joka päivä torille ostamaan kissoille lihaa. Tultuaan hän menee kellarikerrokseen, viheltää ja silloin kissat joka haaralta juoksevat hänen luokseen.

Näiden kissojen joukossa on yksi, Spot niminen, joka on kuuro ja mykkä, mutta osaa viittomalla ilmaista nälkää ja janoa. Tämä kuuromykkä kissa on hyvin uskollinen sotilas Filadelfian Postilaitoksen kisaarmeijassa.

Kirjeitä kuuromykyiltä.

Karjalasta.

Illan varjot peittävät maan; kaikki on niin hiljaista ja rauhaisaa luonnossa. Jumala yksin valvoo. Hän on ijankaikkinen ääretön. Hän opettaa niin paljon minua, minä olen vaan tomua, tunnen itseni äärettömän pieneksi ja heikoksi Jumalan Majesteettiuden edessä. Minä tahtoisin vaeltaa Jeesuksen jäljissä, mutta minun lihani on heikko. Kerran minulle koittaa pelastuksen ihana aamurusko, silloin minun parannukseni on nopeasti kasvava, ja minun nuoruuteni uudistetaan niinkuin kotkan, sillä jotka Herraa odottavat, ne saavat uuden voiman että he menevät ylös siivillä kun kotkat, että he juoksevat ja eivät näänny, he vaeltavat ja eivät väsy.

Minä olen täällä Karjalassa opettamassa sisariamme ja veljiämme tuntemaan Häntä, joka meitä ensin rakasti ja antoi itsensä meidän edestämme. Työni on vaikea, kovin vaikea ja vastuunalainen, mutta Jumala on heikoissa väkevä. Hän aina neuvoo kun minun omat neuvoni loppuu. Hän auttaa kun apua ei kuulu muualta. Olen nähnyt paljon kurjuutta maailmassa, se on terveellistä nähdä, että se nöyryyyttää ylpeää sydäntäni, se näyttää minulle Jeesuksen katkeran kärsimisen ja vie lähemmäksi kirkkauden maata.

Täällä Karjalassa on kauniimpi luonto kun Uudellamaalla, jossa olen syntynyt ja kasvanut. Mutta tämä Karjalan maa on myöskin karumpaa.

Täällä kävi luonani k. m. nuorukainen Olli Piitulainen, on käynyt koulua Mikkelissä 7 vuotta ja

osasikin hyvin puhella minun kanssani. Omat oppilaani ovat kaikki koulua käymättömiä vanhoja kuuromykkiä. Heidän opettamisensa ei ole leikkiä, jotkut kyllä tietävät Jumalasta, mutta useamman tietoon en voi olla tyytyväinen. Eräskin selitti rakastavansa kaikesta sydäimestänsä Herraa Jeesusta. Vieressänsä istui toinen kuuromykkänainen, joka oli erehtynyt ennen tyttönä, niin ensimmäinen k. m. sanoi: hyi sellaisia ihmisiä. Minun on tietysti Jumalan avulla purettava perustettu totuus ja uudestaan rakennettava armoon perustuva autuus. Suokoon Jumala ymmärrystä minulle.

Muuten ovat oppilaani niinkun tavallisesti iloisia. Minua on kohdannut ankara isku. Viime heluntaina nukkui lemmitty isäni kuolon uneen kotonani Orimattilassa. Ei kuolema tullut äkkiä, sitä oli odotettu kauvan, sillä isäni sairasti vaikeaa sydäntautia pitemmän ajan. Kiitos Jumalalle kun Hän antoi väsyneen matkamiehen tai oikeastaan tuhlaajapojan löytää kotinsa; loppu oli niin hyvä, isäni makasi niin onnellisen näköisenä ja lempeänä suu hymyssä ja otsa kirkkaana niinkun nuorukaisen otsa. Isäni ja minä yhdymme ijäisyyden rannalla.

Kiitos teille rakkaat toverit, ystävät ja tuttavat kirjeestänne. Samalla pyydän anteeksi jos olen laiminlyönyt vastausvelkani. Olisi minulla paljon kirjoittamista, mutta en tahdo rasittaa arvoisaa toimitusta liian pitkällä kirjoituksellani. Pyydän vielä tervehtää kaikkia k. m. ja kaikkia niitä kuulevia, joille k. m. asia on kallis. Jääkääte kaikki Herran haltuun tai turvaan, siinä on niin hyvä olla.

Olisin iloinen jos te toverit muistaisitte kirjottaa

minulle. Osoitteeni on joulun asti: Sortavala, Saukon talo.

Ystävyydellä sisarenne

HULDA HAKALA.

Kirje Wiipurista.

Täällä Viipurissa ollaan ja elellään niinkuin ennenkin, sittenkuin Helsingissä käytiin, tavattiin vanhoja tuttaviamme ja tehtiin uusia. Se oli hauska; paljon sai nähdä ja oppia. Monet minun edesmenneen vaimoni koulutoverit kyselivät häntä; ikävä oli minullakin; kuinka ylpeä olisin ollut, jos hän olisi ollut vierersäni. Ei sille mitään mahda. Ihminen ei voi mitään syntymä- eikä kuolinpäivälleen.

Sinne minun työpaikalleni tuli uusi saksalainen mestari. Minä luulen, että se entinen menee pois. Se on ikävä, sillä hän on aina ollut niin hyvä minua kohtaan. Silloin tällöin työn ohessa olemme leikkiä laskeneet. Sen saksalaisen kanssa saapi kai puhua »töitses spraahea». Sunnuntaina minä odotin tänne yhtä virolaista k:mykkä tuttavaani Pietarista vaan se jäi tulematta. Sieltä Porvoosta lähetti joku aika sitte sikäläisen ruotsalaisen k. m. lehden toimittaja minulle koko paketin lehteään toivossa ruvetakseni sen asia-mieheksi, vaan kun minä en siksi ruvennut, en ole saanut edes tilaamaanikaan. Rangaistusko vai mitä? Suomalainenkin sieltä Mikkelistä toimitetaan niin hitaasti, että olisi sen toimituksen koneistoa rasvattava,¹

¹ Tämä numero on myöhästynyt suurlakon takia.

vaikka kyllä tiedän, että sen toimittajalla on iso perheet ja muita töitä ja huolia.

Siellä Helsingissä sain nähdä entisen Kuopiolaisen vierustoverini Viktor Polvisen. Kasper Pillin minä näin viime talvena täällä. Siellä Helsingissä Pykäläinen nykäsi minua hihasta ja kutsui yhden neidin eteen. Minä mietin ja muistelin pääni ympäri missä lie sitä ennen nähnyt, vaan se oli minulle tuiki tuntematon, kunnes hän itse päästi minut pulasta sanoen olevansa Hulda Hakala. No, senhän minä tunsin tässä lehdessä kirjailijana, se oli suuri kunnia tulla hänen tuttavuuteensa.

Herra Oksasen kanssa me entiset Kuopiolaiset kävimme Korkeasaarella ynnä muualla. Neiti Aina Hellström protesteerasi viittomisjärjestelmää vastaan. Kyllä minäkin olen sitä mieltä, että ihminen on luotu puhumaan suulla, vaan vaikeaa on yleistä mielipidettä vastustella. Tässä nyt olen kirjoittanut hajanaisesti niitä näitä. Luulen että toimituksella taitaa olla kova kirjetunkos. Toivon nöyrimmästi, että maksoi minkä maksoi tämäkin pääsisi lehteen ilman sensuurin tuhauksia.¹

Paljon terveisiä kaikille tuttavilleni, vielä minä muistelen, kuinka hauska oli olla teidän kaikkien herttaisessa seurassa.

ALEXANDER PUOLAKKA.

¹ Tämä numero on ensimmäinen koko lehden ilmestysajalla, joka ilmestyy ilman sensuurin lupaa. Eläköön painovapaus!

Latojan huomautus.

Kirje Jyväskylästä.

Hyvät lukijani!

Olen jo ennenkin kirjoittanut tähän k.-m.-lehteen. Nyt tahdon vielä vielä kerran kirjoittaa ja sydämmellisesti tervehtää teitä, ja erittäinkin niitä, jotka minut tuntevat. Tämän lehden kautta kerron vähän asioistani.

Olen voinut hyvin ja terveenä ollut, joka kaikki on Jumalan siunausta. Sitä antakoon taivaallinen Isämme kaikille teillekin! — Täällä Jyväskylässä kävivät Juhannuksen aikaan entiset opettajani Kuopiosta, neidit A. Nyström ja N. Helsingius. He olivat Jyväskylän k.-m.-koulun johtajan, pastori Luoman huvilassa, joka on lähellä kaupunkia. Toinen opettajistani kävi minunkin luonani tervehtimässä minua. Hän kyseli yhtä ja toista asioistani ja kehoitti minua ahkeruuteen. Täältä opettajani menivät junalla lähellä olevaan Laukaan pitäjääseen, jossa neiti H. piti yhden viikon kesäkoulua muutamille entisille oppilaille. Minä en joutanut siihen kouluun kiireitten töitteni tähden, mutta juhannuspyhinä kävin kuitenkin heidän luonaan katsomassa heitä. Opettajani asuivat siellä Virmalan suuressa, punaisessa talossa. Neiti H. puhui meille selvästi kallista Jumalansanaa. Juhannuksen jälkeisenä maanantaina tulivat opettajat taas Jyväskylään ja matkustivat täältä laivalla Lahden kauppalaan ja sieltä sitten junalla Helsinkiin. Minusta oli erittäin hauskaa heidän käyntinsä täällä. Kiitän sydämmellisesti opettajiani siitä.

Kuten jo ilmoitin, olen voinut hyvin. Räättälintyötä olen tehnyt kohta 2 vuotta. Osaan jo neu-

loa nuttuja, housuja ja liivejä. Olen koettanut olla ahkera työssäni. Olen ollut myös säästäväinen.

Nyt täytyy minun lopettaa tämä vähäpätöinen kirjeeni. Minä toivoisin, että toisetkin entisistä luokkatovereistani kirjoittaisivat tähän k.-m.-lehteen, niin kirjoittakaa minulle kirjeessä. Tahtoisin mielelläni tietää teidänkin oloistanne. Jääkää kaikki tämän lehden lukijat ja kirjoittajat Jumalan halttuun.

Räätälintyöntekijä K. KESKINEN.

Osoite: Jyväskylä. Räätäli S. Kansasen luona.

Pieniä tietoja.

— Uusi kuuromykkäin raittiusyhdistys. Viime syyskuun 20 p:nä oli Kuuromykkäinyhdistyksen huoneustoon Turussa kokoontunut noin kolmattakymmentä henkilöä keskustelemaan raittiusyhdistyksen perustamisesta paikkakunnalle. Kun kokouksen puheenjohtajaksi oli valittu maisteri E. Lück, ryhdyttiin asiaa pohtimaan. Useita puhevuoroja käytettiin ja kaikki kannattivat lämpimästi yhdistyksen perustamista. Yhdistyksen nimeksi tuli Turun Kuuromykkäin Raittiusyhdistys, joka liittyy paikallisyhdistyksenä Raittiuden Ystäviin Helsingissä. Yhdistyksen puheenjohtajaksi valittiin opettaja J. K. Grönroos, varapuheenjohtajaksi opettajatar E. Erich, varainhoitajaksi rouva E. Wirtanen, sihteeriksi opettaja E. Eliander ja toimikunnan muiksi jäseniksi maisteri E.

Lück, neidit M. Wickström ja E. From ynnä herra E. Manelius.

Toimikunta oli lokakuun 8 p:nä hommannut Kuuromykkäinyhdistyksen huoneustossa uuden raittiusyhdistyksen perustamisjuhlan. Yhdistyksen sali oli kauniisti koristettu. Sen peräseinällä oli valkealla pohjalla katajaköynnösten ja sinivalkeisten nauhojen ympäröimänä raittiusyhdistyksen kilpi. Kilven yläosassa on tähti, jonka sivuilla on yhdistyksen nimikirjaimet: T. K. R. Y. Kilven ala-osassa on yhdistyksen tunnuslause: »Suomen kuuromykät raittiiksi!» Myös salissa olevat taulut ja ovet olivat köynnöksillä ja nauhoilla koristetut. Ohjelma oli aistikkaasti maalattu toista metriä pitkälle paperille. Ohjelmassa oli ensin kaksi tervehdyspuhetta, joista toisen piti maisteri E. Lück puheella ja toisen opettaja E. Eliander viittomilla. Molemmat puhujat lausuvat kaikki läsnä olijat ja erityisesti Helsingin kuuromykkäin raittiusyhdistyksen edustajat, neiti M. Sihvolan ja herra J. Sundbergin sydämmellisesti tervetulleeksi. Kun sitte oli nautittu teetä, piti opettaja J. K. Grönroos puheen, missä tehtiin selvää kuuromykkäin suhteesta raittiuteen ja väkijuomiin. Tämän jälkeen seurasi vapaita puhevuoroja. Useat puhujat kuvasivat sitä vaaraa, juovutusjuomain nauttiminen tuottaa kuuromykille. Pienen väliajan kuluttua saatiin nähdä hauska vuorokeskustelu »Tilinteko», jonka esittivät rouva E. Wirtanen ja herra A. Mattsson viittomilla erittäin onnistuneesti ja vaikuttavasti. Sitte seurasi rouva E. Wirtasen esitelmä naisille raittiudesta. Yhdistyksen puolesta jaettiin läsnäolleille ilmaiseksi myös raittiuslehtisiä ja lopuksi oli kuuromykkäin laulua, kun viisi

laulajaa viittomilla esitti Maammelaulun. Juhla lop-
pui Pastori A. E. Nordmanin pitämällä rukouksella.
— Varsinaisen ohjelman loputtua jatkettiin yhdessä-
oloa myöhään iltaan asti.

Yhdistykseen kuuluu nykyään lähes kolmekym-
mentä jäsentä.

==== Kuuromykkäinyhdistykseltä saapi tilata: =====

AGNETA HALONEN.

Hinta 1 mk.; postirahaa 10 p.

Kirja sisältää huvittavia piirteitä kuuromykkä-
sokeatyttö Halosen elämästä.

Osoite: Annankatu 11, Helsinki.

Huomautus.

Helsingin kuuromyk. yhdistyks. jäseniä minulle lähettämän huomautuksen johdosta tulen ensi nume-
rossa tekemään laajemmalla selkoa viimeisistä suu-
rista tapauksista maassamme. — Tämä numero vii-
västy suurlakon johdosta kuin myös sen jälkeen pai-
nossa olevista kiireellisistä töistä. Ensi numero Kuu-
romyk. lehteä ilmestyy kaksoisnumerona alkupäivinä
joulukuuta.

K. Reponen.
